

— До виждане, добра сестрице!

Само тѣзи думи бѣха казани, ала отъ тѣхъ момчето скочи и би извикало, ако нѣщо не бѣ задавило гърлото му.

Въ сжщата минута въ стаята влѣзе съ милосърдната сестра единъ мжжъ, който носѣше голѣмъ вързопъ подъ мишница.

Момчето извика, но като заковано не помръдна отъ мѣстото си.

Мжжътъ се обърна, погледна го и сжщо извика:

— Синко мой! — и се хвърли върху него.

Момчето, безъ да се помни, падна въ пригрѣдкитѣ му.

Милосърдни сестри, служители и по-младиятъ лѣкаръ се притекоха и останаха като гръмнати.

Момчето още не можеше да произнесе нито дума.

— Гължбчето ми! извика бащата, като оглеждаше болния и пакъ почна да цѣлува сина си. — Ахъ, моего момче, какво е станало? Тебе, значи, по погрѣшка сж те пратили при други болникъ. А азъ се безпокояхъ, като те нѣмаше: майка ти ми писа, че те праща. Горкичкото ми! отдавна ли си тука? И какъ стана тази грѣшка? Азъ, както виждашъ, добръ съмъ, станахъ на крака. Слава Богу! А майка ти какъ е? Азъ напускамъ вече болницата. Хайде да вървимъ! О, Боже милосърдни, кой би могълъ да помисли, че ще се случи такова нѣщо?

Момчето съ мжка промълви нѣколко думи за майка си и за другитѣ деца.

— О, какъ се радвамъ! прошепна то. — Какъ се радвамъ! Какви ужасни дни прѣживѣхъ!

И то се притисна здраво къмъ баща си, като го зацѣлува, но безъ да мръдне отъ мѣстото си.

— Да вървимъ! каза бащата. Довечера ще стигнемъ у дома. Да вървимъ! И той го потегли съ себе си.

Момчето погледна болния.

— Какво ти е? . . . не искашъ ли да си отидемъ? попита очуденъ бащата.

Момчето погледна отново болния, който въ тази минута отвори очи и се втренчи въ него.

Тогава момчето изведнажъ заговори бързо и развълнувано:

— Не, татко, почакай . . . видишъ ли . . . не мога. Този старецъ . . . Ето вече пети день, какъ съмъ при